

лихвѣ, ще ви даватъ двѣсти и двадесетъ и петъ франга на годинѣтъ. За тоза допростѣте ми да ви попытамъ почтително, пріятелскы и повѣрително, да ли сте промыслили другъ нѣкой приходъ за васъ и за сестрѣ си? Кои сѣ прѣдначѣртаніята ви?

— Никои, Господине. Всичко що съмъ примыслялъ до сега е, несходно съсъ състояніето въ което съмъ днесъ испаднѣлъ. Ако да бѣхъ самъ си, щѣхъ да станѣ войникъ; но имамъ сестрѣ си, и невѣспріемамъ нито да ѣхъ помыслѣхъ горкѣтъ безъ приходъ и да работи сама. Тя е благодарна въ мѣнастырьтъ, и понеже е млада може да остане тамо още нѣколко години. Колкото за мене, ще пріемѣ съ благодареніе всякъ работѣ, която бы была способна да искарвамъ отъ неѣхъ разноскытъ за сестрѣ си; а пакъ азъ ще живѣѣхъ съсъ сухъ хлѣбъ само, за да промыслѣхъ и устройѣхъ въното ѣ.

А Ловепенъ, като мя подникнѣ, рече:—За да извършите това не е доста да земите едно публично мѣсто; напѣдваніето е мудро; тука ся иска работа, отъ коѣто тутакси изначало да получавате петъ-шестъ хыледы франга въ годинѣтъ. Трѣба още да ви кажѣ че, както е устроенно обществото, нестига да простѣрѣте рѣкѣ за да намѣрите това съкровище. За добръ честь имамъ да ви прѣдложѣ друго нѣщо способно да улучши отъ сега положеніето ви, и то безъ голѣмъ нѣкой трудъ — и това като каза, още по-